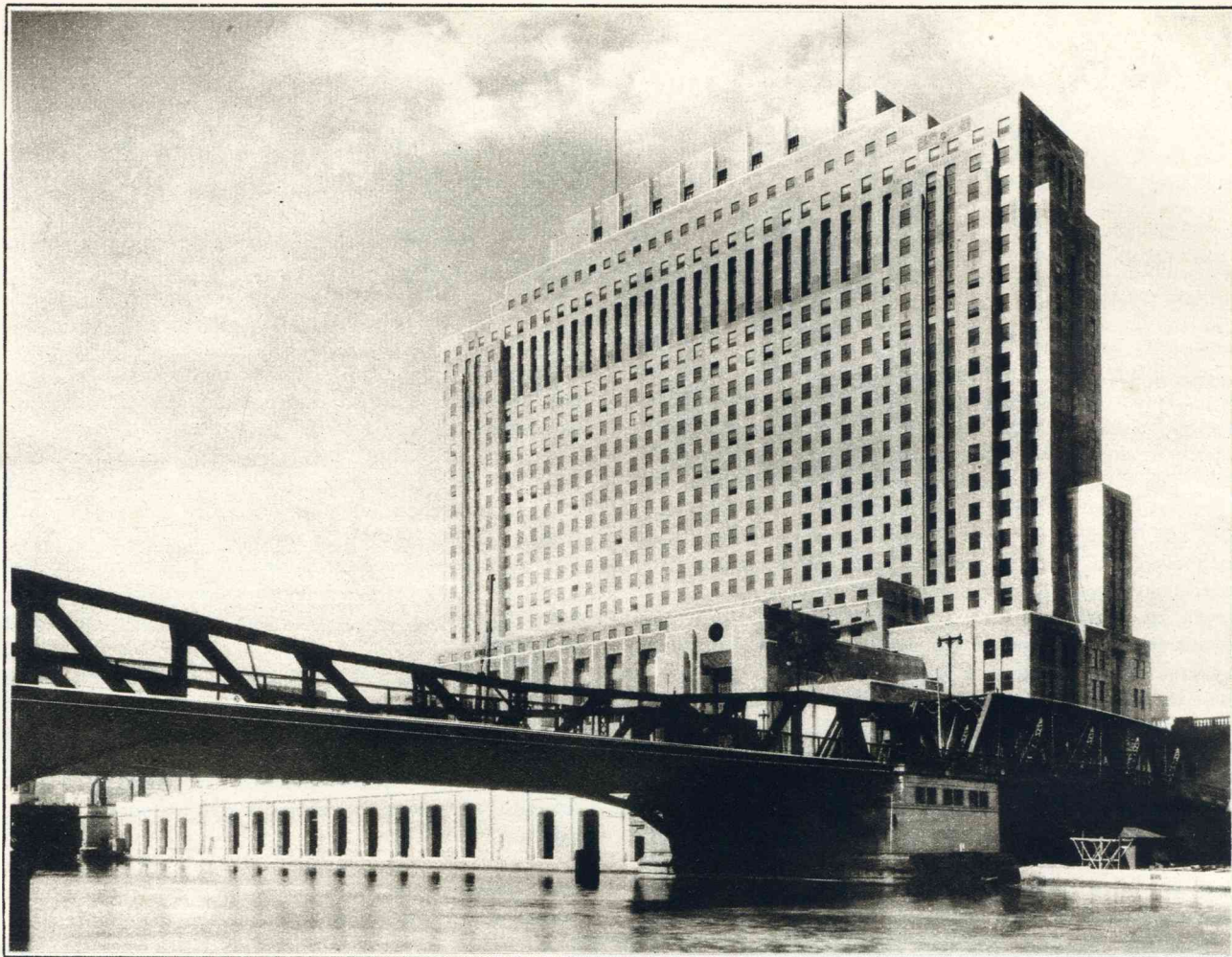

Uit het land der onbegrensde mogelijkheden. Het gigantische gebouw van de Chicago Daily News te Chicago.

vervulden. Hoe was het mogelijk, dat hij al dien rommel voor zijn persoon had nodig gehad!

De afschuwelijke overtuiging greep hem opeens aan, dat hij in die zes vervlogen jaren een fat was geworden. Zelfs in zijn vorig leven was hij toch nooit zoo geweest. Was hij dan weelderig, verwijfd geworden? De sportbenodigheden en zijn stevige spieren verzekerden hem, dat hij in goede conditie was gebleven, maar een man kan krachtig van lichaam zijn en toch zwak van hoofd.

Het trof hem, terwijl hij die foto's bekeek, dat er veel bij waren, waar hij met dames werd voorgesteld. Hier zag hij een kiek, waarop hij een lachend jong meisje leerde sturen, daar een ander met een groep jongelieden, die bij een kampeertent stonden, hij in het midden met hetzelfde meisje. Er waren kiekjes van de zee, waarin hij met eenige dames en heeren aan het zwemmen was, andere waar hij te paard zat, of op een arreslee, allerlei kiekjes, die Gifford tot zijn onuitspreklijke ergenis voorstelden als een fat en vrouwengek. Op sommige zag hij op den achtergrond half verscholen achter de anderen een zeer mooie vrouw, die wel iets van Drusil had, maar hij was er niet zeker van. Waarom, in hemelsnaam, hield een man, die een vrouw bezat als Drusil, zich bezig met die brutale meisjes? En wat zou Drusil daarvan gedacht hebben.

De overtuiging kwam op hem neer als een donderslag, dat de Gifford van deze moderne dagen heelemaal niet het voorbeeldig leven leidde, waarin dokter Mc Intyre hem had doen gelooven. Maar misschien wist de geleerde geneesheer niets van die bespottelijke verslapping.

Geheelonthouder kon hij geworden zijn en gebleven, vluchtend ordinaire genietingen en slecht gezelschap, vijf dagen in de week werkend als een bekwaam zakenman. Maar in zijn vrijen tijd moest hij zich vermaakt hebben op de manier, waarvan de kiekjes hem getuigenis gaven. Gifford kende dat type van rijke sportmannen, altijd bezig zich te trainen, altijd elegant gekleed, flink aan tafel, geen rooker, geen drinker, altijd gezond en slank. Dus dat was het individu, dat hij geworden was sedert den dood van zijn vader en zijn bezitname van diens erfenis!

De kleerenkasten vertelden de geschiedenis. De toiletbenodigheden, de toilettafel en de spiegels bevestigden die en de kiekjes bewezen het. Daar was er een, waar op hij stond als het prachtige beeld van een atleet, aan boord van een watervliegtuig, met een meisje naast hem, leunende op zijn schouder, bijna in zijn armen...

Met de handen in de zakken stond Gifford de kamer te bekijken en zijn voorhoofd was gefronst. Blijkbaar had Drusil geen

bezwaar gemaakt tot die bespottelijke uitstalling van kiekjes.... of was zij er in het geheim bedroefd over, terwijl zij moedig vocht om hem voor zich te behouden?

In het boudoir stond een mooie tafel, gebeeldhouwd in Renaissance stijl, waarop eenige boeken lagen, daarnaast een vaas met bloemen, eenige portretten in mooie lijsten. Welk contrast tusschen die intieme bezittingen van Drusil en de schaamteloze souvenirs in zijn heerenkamer! Zijn blik vestigde zich eerst verstrooid, dan met een plotselinge belangstelling op een groot portret van twee babies, naast elkaar. Het idee kwam in hem op, dat die schatjes zijn kinderen waren, van hem en Drusil. Hij greep het zilveren lijstje en met brandende oogen verslond hij als het ware het portret. Die lieve kindertjes met die stralende oogjes waren de zijne. Gifford's blik ging naar een veel grooter portret aan den wand. Daar waren zij weer, een paar jaar ouder, engelengezichten, stevige armpjes, flinke gestalten... en dan die harem van vrouwen in zijn kamer...

Hij zette het portret neer en schelde. Dan keek hij hongerig rond naar andere portretten van zijn kinderen. Ja, daar was er een aan den tegenovergestelden muur. O, wat allerliefste kinderen. Een jongen en een meisje... de jongen een jaar of twee ouder. De jongen blond als hij en het meisje donkerbruin, zooals hij instinctmatig voelde dat Drusil moest zijn. Hoe waren hun namen? Gifford was er benieuwd naar. Gifford junior, om een naam te doen voortleven, die rechter Gifford Derring tot aanzien had gebracht? En het meisje waarschijnlijk een naam van iemand uit de familie van zijn vrouw... welke kon dat zijn?

Er werd geklopt en Kenny kwam binnen. Gifford wendde zich tot hem met een rimpel op zijn voorhoofd.

„Kenny,” zei hij. „Ik ben van dat ongeluk teruggekomen met geheel veranderde ideeën over sommige dingen. Laat een paar man komen en pak in een grooten koffer of kist al de portretten in mijn kamer, waarop een vrouw voorkomt. Breng die dan weg naar den zolder of kelder, ergens waar ze heelemaal niet meer te vinden zijn.”

Een eigenaardige glans kwam een oogenblik in de oogen van van den huisknecht, maar hij was zoo goed gedresseerd, dat hij slechts antwoordde:

„Best mijnheer, ik zal het dadelijk doen.”

„Liefst eer mevrouw thuis komt. Gooi dan ook al dien rommel van mijn toilettafel weg. Laat er alleen op blijven, hetgeen een heer noodig heeft om er fatsoenlijk uit te zien.”

„Uitstekend, mijnheer.”